По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 42 (10 425). Львів, середа 25. лютого 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“ Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Загроза миру.

Коли Союзні держави накинули мировий договір розтороще[н]ій Німеччині, можна було спод[...] що перемінена ними карта Европи стане першим нарисом мрійного справедливого миру, за який міліони пролило свою кров і міліони заплатило дорогою ціною матеріяльних утрат. Та сталось инакше. Европейська карта давно вже не була такою замазаною кровю нових поневолених народів як нині.

У цьому не було би нічого дивного, якби творці цього нового ладу заявляли менш-більше у дусі воюючої Німеччини в перших роках війни: — знаємо, що наш залізний пестук вам не до вподоби, але такою є залізна льоґіка історії, що сильніший переможець мусить жити коштом слабшого. Нинішні невпинні міркування про основи вічно-тривкого миру з боку тих, що творили його всесильно у Версалі, проривуються скреґітливим дисонансом. Там вічно чути про необхідну добру волю у творенні братерського співжиття держав, а одночасно не видко ніяких заходів, щоби злагодити конфлікти, які від першої хвилини витворили стан притаєної, гострої ворожнечі між головними державами, великими народами і їх гнобителями.

На цей ненормальний стан звернув свіжу, не першу живу увагу Льойд Джордж, указуючи на те, що стриманість Зединених Держав супроти европейських мирових проєктів є наслідком розумного пересвідчення, що не можна пхати свої пальці між колеса небезпечної машини, яка проглинула стільки невинних жертв і може проглинути ще більше. Становище Франції супроти Німеччини є, на гадку Льойда Джорджа, фанатичним засліпленням, яке в результаті приневолює Німеччину думати невпинно про реванж. Версальський мир був одним з найважчих, які переможці накинули переможеним. Продовження французької окупації є лише облудною грою, буцім-то воно згоджується з клявзулями Версальського договору нарушеного Німеччиною. Німеччина є вповні обезброєною. Арсенали Круппа і инші перетворені виключно на фабрики мирного промислу. Міжнародня військова комісія не в силі була дати до цього часу ніякого вдоволяючого доказу на буцім-то заховані величезні припаси зброї та амуниції.

Французькі дипльомати, каже Льойд Джордж, кидають Німеччину в російські обійми. „Коли Росія видужає зі своєї пропасниці і випростує свої мязи, тоді вона оглянеться за своїми втраченими провінціями і горе нації, яка відмовиться їх віддати. Зачуваю, що мілітарній партії в Москві аж слинка йде, щоби зробити воєнний похід. Вона гордиться зреорганізованою армією і чваниться, що єдина в Европі має жовнірів, які добровільно та охоче хочуть воювати. Все, що їм треба, це підмога в людях, досвідчених у мистецтві зброєння та організації.“

А що найбільшою журбою Европи є нині загроза миру, то ясно, чому Англія зі своїми домініями і Зединені Держави глядять на неї зажурені, спочуваючи та подекуди безрадні.

Німецько-румунський конфлікт.

У відділі „По широкому світі“ згадували ми коротенько про те, що між Румунією і Німеччиною може дійти до затяжної торговельної війни. Причиною того конфлікту є справа винагороди, якої домагається Румунія від Німеччини за випущені в часі війни і німецької окупації Румунії банкноти на суму півтора міліона лей. Ці банкноти були випущені перш за все в інтересах забезпечення німецької армії харчами. У версальському договорі немає ніяких вказівок на те, щоби Німеччина покрила завдані таким чином Румунії втрати. Одначе ще в 1921 р. Німеччина почала з Румунією переговори в цій справі та запропонувала від себе добровільне покриття втрат у розмірах, на які Румунія не хотіла погодитися. Румунський міністр Братіяну каже, що Німеччина пропонувала 100 міліонів нім. марок у золоті. Штраземан заявив знова на засіданні буджетної комісії німецького парляменту, що Німеччина погоджувалася тільки на 50 міліонів. З огляду на те, що Румунія вимагала аж 350 міліонів, то переговори не дали ніяких позитивних наслідків.

Рурська історія та її наслідки були теж причиною зірвання тодішних переговорів. Кілька місяців тому Братіяну порушив знов цю справу. Німеччина заявила, що Румунія не має тепер ніякого права домагатися відшкодування, бо воно не ввійшло до пляну Доза, а згідно з міжнародньою постановою Німеччина обовязана виконувати тільки намічені тим пляном зобовязання.

Румуни передбачували таке становище Німеччини і тому поставили на льондонській конференції, де розглядався плян Доза, домагання, щоби до пляну включити і їхні претенсії, одначе комісія не звернула на ці домагання належної уваги. Домагаючися задоволення своїх претенсій Румунія покликується тепер на те, що Німеччина в 1921 р. сама признала правильними румунські вимоги. Якщо Німеччина не піде мирним шляхом Румунії на зустріч, то ця остання загрожує їй репресіями в формі виїмкових митних оплат на німецькі товари, 25 процентового оподаткування всіх німецьких виробів і т. и. Секвестр усього німецького майна Румунія вже перевела у себе. Тим самим відповіла їй і Німеччина в себе.

Митна війна між цими державами може принести велику шкоду обом сторонам тому, що німецький промисл, особливо машиновий і електротехнічний дуже заінтересований у безпосередних та безперешкодних зносинах із Румунією, а Румунія зі свого боку понесе великі втрати у збуті своєї нафти, що йде на німецький ринок пересічно в скількости 40.000 тон на рік. Втрата німецького ринку для Румунії через те незвичайно болюча.

Конкордат.

Дословний текст польсько-ватиканської угоди.

(Докінчення.)

Арт. XVI. Всі польські правні особи, церковні і монаші — згідно з приписами загально обовязуючого права — мають набувати, відступати, посідати й адмініструвати, згідно з канонічним правом, добрами рухомими й нерухомими, а також право ставати перед всякими державними інстанціями й властями для оборони своїх цивільних прав. Правні особи церковні і монаші (чернечі) признається польськими, якщо ціли, для яких вони повстали, торкаються справ церковних або монаших Польщі і якщо особи, уповажнені до представництва і управи їх добрами, постійно перебувають на землях польської республики. Правні особи церковні і монаші, що не відповідають повисшим умовам, будуть користуватися цивільними правами, признаваними республикою чужинцям.

Арт. XVII. Правні особи церковні і монаші мають право засновувати, посідати управляти — згідно з канонічним та загальним державним правом — цвинтарями, призначеними до хоронення католиків.

Арт. XVIII. Духовні і вірні всіх обрядів, що находяться поза своїми дієцезіями, згідно з приписами канонічного права — будуть підчинені місцевим ординаріятам.

Арт. XIX. Польська республика забезпечує компетентним властям право надавати, згідно з приписами канонічного права, церковні уряди, функції і бенефіції. При надаванні парафіяльних бенефіцій будуть примінювані отсі основи:

На землях польської республики не можуть одержувати парафіяльних бенефіцій — хіба після одержання дозволу від польського уряду: 1) Ненатуралізовані чужинці та особи, що не відбули теольоґічних студій в теольоґічних установах в Польщі або в понтифікальних; 2) Особи, яких діяльність є суперечна з безпекою держави.

Перед довершенням номінації на ті бенефіції, духовна влада засягне відомостей від компетентного міністра республики, щоби впевнитися, що ніяка з причин (powodów), передбачених як вище точками 1) і 2), не стоїть тому на перепоні. На випадок, колиб згаданий міністр на протязі 30 днів не предложив таких закидів проти осіб, яких номінація є намірена, церковна влада довершує номінації.

Арт. XX. На випадок, колиб власти республики мали піднести закиди проти даного духовного щодо його діяльности — як суперечної з безпекою держави, компетентний міністр предложить згадані закиди ординарієві, який в згоді з тимже міністром на протязі трьох місяців вирішить відповідно справу (powełmie władcze zarządzenie). На випадок розбіжности між ординарієм і міністром Ап. столиця доручить розвязку справи двом духовним, нею вибраним, які в згоді з двома делеґатами президента польської республики доведуть до остаточного вирішення (powezmą postanowienie ostateczne).

Арт. XXI. Право патронату, як державного, так і приватних осіб, лишається в силі аж до нової умови. Представлення гідного духовного на вільне (вакуюче) становище, буде довершуване патроном на протязі 30-ти днів — згідно зі списком трьох прізвищ, представлених ординарієм. Коли на протязі 30-ти днів не довершено представлення, то обсада дотичної бенефіції стається вільною. У випадках, в яких йде про парафіяльну (proboszczowskie) бенефіцію, ординарій перед довершенням номінації — згідно з арт. XIX — засягне думки компетентного міністра.

Арт. XXII. На випадок, колиб духовні або монахи були обвинувачені перед світськими судами за злочини, передбачені карними правами республики, згадані суди негайно повідомлять компетентного ординарія про кожну того рода справу, і в даному разі передають йому акт обвинувачення та судовий присуд з його мотивами. Ординарій чи його делеґат, після покінчення справи в суді, будуть мати право познайомитися з дотичними актами. На випадок арештування або увязнення згаданих вище осіб, цивільні власти виявлятимуть уважливість (zachowywać będą względy), належну їх станові і єрархічному ступневі.

Духовні і монахи підлягатимуть арештові та відбуватимуть вязничні кари в приміщеннях, окремих від приміщень для світських осіб, як що їх не позбавлено церковної гідности компетентним ординарієм. На випадок судового засуду на ер[...]шицю, відбуватимуть вони ті кари в монастирі або иншому чернечому будинку, в приміщеннях, призначених на ту ціль.

Арт. XXIII. Ніяка зміна в мові, уживаній в дієцезіях латинського обряду до проповідей, додаткових богослужень і инших викладів, як виклади світських наук в семинаріях, не буде довершена инакше, як за спеціяльним уповажненням конференції єпископів латинського обряду.

Арт. XXIV. 1) Польська республика признає право правних осіб, церковних і монаших до всіх дібр рухомих і нерухомих, капіталів, доходів та инших правних титулів, які посідають ті правні особи на землях польської держави.

2) Польська республика дозволяє, щоби вище згадані права власности — на випадок, колиб не були ще записані в гіпотечних книгах на імя посідаючих їх правних осіб (єпископств, капітул, конґреґацій, монаших чинів, семинарій, парохіяльних

бенефіцій, инших бенефіцій і т. и.) були в них записані, а саме на підставі декларації компетентного ординарія, засвідченої компетентною цивільною владою.

3) Справа дібр, яких церкву позбавила Росія, Австрія і Прусія, а які тепер находяться в посіданні польської держави, буде поладнана пізнійшою умовою. До того часу польська держава заплатить церкві річні дотації, не менші, як дійсна вартість від дотацій, які уряди російський, австрійський і пруський виплачували церкві на землях, що тепер належать до польської республики. Згадані дотації будуть обчисловані і розділювані по вказівкам, обнятим в залучнику А. На випадок парцеляції згаданих дібр, епископські мензи, семинарії і парафіяльні бенефіції, що тепер не мають землі, або мають її в недостаточних кількостях, одержать її на власність згідно з розпорядністю аж до висоти 180 гект. на епископську мензу, 180 гект. на семинарію і залежно від якости землі від 15 до 30 гект. на парафіяльний бенефіцію. Гуртова (ryczałtowa) сума грошевих винагород, означена в залучнику А., буде зменшена в дієцезіях, в яких ті землі будуть надані о 50 зол. річно від кожного гектара, наданого повищим способом.

4) Буде вдержане признання дібр, які республика повіндикувала би у давних займанчих державах, як спадкоємиця повалених держав з титулу їх правного відношення до правних осіб церковних і монаших в Польщі, що торкається чи то престацій, заплачених тими державами правним особам церковним і монашим, чи то управи нерухомих дібр і капіталів, призначених для церкви.

5) Щоби поліпшити господарське і суспільне положення хліборобського населення і щоби тим більше змінити (wzmódz) християнський мир в краю, св. столиця годиться, щоби польська республика викупила від епископських бенефіцій, від семинарій, від капітульних бенефіцій, від парафіяльних (probostwowskich) бенефіцій та від звичайних бенефіцій, що мають земельні добра, ті кількости рільної землі, які перевисшували би для кожної з вище приведених одиниць: 15 до 30 гект., залежно від якости землі для парафії і звичайної бенефіції, 180 гект. для капітули, 180 гект. для епископської мензи і 180 гек. для семинарій. В дієцезіях, в яких семинарії не мають рільних земель окремо від земель, що їх має епископство, буде їм признано зі земель, що належать до епископства, 180 гект. вільних від викупу — незалежно від 180 гект., призначених для епископської мензи.

6) Наведені вище правні церковні особи матимуть право самі вибрати з дібр, що до них належать, парцелі землі, яка в поданих вгорі кількостях лишається їх власністю.

7) Ціна викупу земель, наведених вгорі, буде виплачена згідно з приписами, применованими до земель, що є власністю приватних осіб, і лишиться до розпорядности церкви.

8) Св. столиця дозволяє також, щоби рільні землі, що належать до домів конгрегацій і монаших чинів та до їх добродійних заведень, уважаних кожний з окрема окремішною рільничою одиницею, були викуплені державою — згідно з приписами, які будуть пригороджені до викупу дібр, які належать до правних осіб світських, з правом для кожного зі згаданих вгорі домів, як також для кожного з їх добродійних заведень зберігти що найменше 180 гект. рільної землі.

9) Правні особи церковні і монаші матимуть право згідно з правними особами світськими безпосередньо переводити парцеляцію рільних земель, що до них належать.

Арт. XXV. Всі права, розпорядки і декрети, що є суперечні з постановами попередніх артикулів будуть знесені з хвилею, як увійде в життя отсей конкордат.

Арт. XXVI. Св. столиця на протязі трьох місяців від хвилі, як увійде в життя отсей конкордат, в порозумінні з урядом переведе утворення й розмежування церковних провінцій і дієцезій, вичислених в арт. IX. Границі церковних провінцій і дієцезій будуть відповідати границям держави.

Церковні добра, положені в Польщі, та які належать до правних осіб церковних і монаших, що їх осідок находиться поза границями польської держави і навпаки, будуть предметом окремої конвенції.

Арт. XXVII. Отсей конкордат входить у життя в два місяці після виміни ратифікаційних грамот.

Залучник А.

Винагородження, признані католицькій церкві польською державою, згідно з арт. XXIV. отсього конкордату, будуть обраховані в такий спосіб:

I. Винагородження духовенства:

Місячне винагородження на основі біжучого множника для державних урядників. 1) Кардинали: 2.500 пунктів (пункт тепер 42 сот.) та 800 зол. на удержання капелянів, повозів і т. и.; 2) Архиєпископи: 2.000 пунктів та 600 зол. на удержання капелянів, повозів і т. и.; 3) Дієцезіяльні епископи: 1.700 пунктів та 600 зол. на удержання капелянів, повозів і т. п.; 4) Епископи-помічники: 1.200 пунктів; 5) Члени капітули: 600 пунктів; 6) Пароxи 270 пунктів; 7) Ректори філіяльних церков, вікарії і урядовці консисторії: 200 пунктів; 8) Монахи конгрегацій, що побирають винагородження від держави: 125 пунктів; 9) Професори семинарій: 600 пунктів; 10) Учні семинарій: 125 пунктів; 11) Авдитор Трибуналу Св. Роти*) (винагородження звичайних професорів на університетах); 12) Секретар авдитора: 600 пунктів; 13 Учителі теольоґічних інститутів мають право гімназіяльних учителів.

II. Емеритальні річні винагородження 383.413 зол. 1) Емеритальні платні духовенства: 254.117 зол.; 2) Емеритальні платні вдів і сиріт по духовних гр.-кат обряду: 129.296 золотих.

*) „Rota Romana“ — Найвищий папський Трибунал. — Ред.

III. Річне винагородження катедральних хорів і низчих церковних урядовців: 63.298 золотих.

IV. Річні кошти церковної адміністрації: 750.940 зол. 1) Пастирські візитації епископів 340.000 зол.; 2) Епископські консисторії: 66.000 зол.; 3) Ведення парафіяльних книг: 197.940 зол.; 4) Видатки на почту: 147.000 зол.

V. Річна допомога для церковних заведень: 20.900 зол.

VI. Річний будівельний фонд: 11,06.000 золотих.

VII. Инші річні видатки: 45.500 зол.

Отсі винагородження будуть признавані міністром скарбу кожній дієцезії окремо в гуртових сумах, устійнених на основі потрібних буджетів, які будуть предкладати компетентні ординарії. При розділі між дієцезії частости винагородження, признаного державою для парохів, в рахунок буде братися дохід зі земель, які мають парафіяльні бенефіції.

В разі потреби і якщо на те дозволить фінансове положення держави, ті винагородження будуть достаточно побільшені, щоби запевнити відповідне матеріяльне становище парохам та иншим членам духовенства, а саме на основі спеціяльної умови, що торкається так. iura stolae“.

Розділ вичислених вгорі винагороджень буде повіряний в кожній дієцезії ординарієві, який після того, як увійде в життя отсей конкордат, зложить присягу вірности, передбачену в арт. XII.

Зладжено в Римі, дня 10. лютого 1925 року.

В справі державної кредитової допомоги на весняні засіви.

Від красвого товариства господарського „Сільський Господар“ у Львові одержуємо таку статтю:

Головна Рада Красвого Товариства господарського „Сільський Господар“ у Львові ще в першій половині грудня 1924 р. окремим своїм обіжником візвала свої усі філії до провірення у філіяльних округах розмірів сьогочасної господарської катастрофи села і до предложення докладних даних про її розміри і про запотребування насіння ярих збіж на сьогорічні весняні засіви. На основі одержаних звідомлень і виказів запотребування насіння ярих збіж, виготовила Головна Рада обширне представлення і в перших днях січня с. р. вручила його через окрему делегацію міністерству рільництва і дібр державних у Варшаві, домагаючись сею дорогою від держави видатної державної помочі для широких верств рільничого населення, позбавленого можности у власних силах і при помочи своїх рільничих організацій зорганізувати яку небудь самопоміч при найблизьших весняних засівах.

У своїм меморіялі до міністерства рільництва станула Головна Рада Товариства на отсім становищі, що: лише видатна державна допомога в формі кредитів, відповідаючих приблизно дійсній недостачі насіння ярих збіж на весняні засіви і відпроваджених завдалегідь до рук рільничих кооперативних установ на ціли закупна насіння та доставу його для потребуючих тільки у формі збіжевих кредитів, а не кредитів готівкових, може облекшити невідрадний стан хліборобства і запобігти новій катастрофі, як грозить рільництву задля недостачі насіння ярих збіж.

На предложений меморіял одержало Красве Товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові з міністерства рільництва і дібр державних в Варшаві отсе письмо:

„Варшава, дня 24. січня 1925. Ч. 343. I. До Красвого Товариства господарського „Сільський Господар“ у Львові. — Справи порушені в меморіялі Товариства знайшли вислів у поділі через Міністерство рільництва признаних фондів через Міністерство скарбу до Воєвідства, котрі найбільше потерпіли в наслідок сьогорічного неврожаю і зістали усталені напрямні переповадження сівної допомоги на конференції начальників Воєвідських Від. для Рільництва і Ветеринарії, зібраній в дні 14. січня ц. р. Бажаючи акцію помочі чимої можливо сприміняти до місцевих умовин, Міністерство ограничилосє до поділу сум поміж Воєвідства і усталення основних напрямних вказівок, а организування самої акції помочі і покликання Комітетів помочі рільної повірило пп. Воєводам. Тому коли Товариство „Сільський Господар“ бажає взяти участь у сій акції, має виступити в цій справі до Урядів Воєвідських“.

Про те, як наміряє правительство зорганізувати засівну допомогу, довідалася делегація Товариства в дні

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ. 2)

23 дні лодкою на морі.

(Продовження.)

Перша буря.

Сонце зайшло. Вітрильник нам зник помалу з овиду; ми знов лишилися самі. Куди глянь, повне море. Вітер змагався щораз сильнійший. Вже хвилі почали бити об боки судна, воно почало сильно хилитися в один бік. Але це все було для нас забавкою. Згодом почали хвилі діставатися на поклад. Не можна було всидіти на верху. На приказ капітана зійшли ми на долину, до шалюпи. Я прийшов до своєї кої і положився. Годі було спати. Хвилі били з лоскотом об боки і відганяли сон. Всі ми так перемучили ніч. Рано майже всі занепали на морську хоробу. Тимчасом вітер ставав щораз більший і вже таки видно було, що нас чекає щось поважнійше. Перед полуднем ще ми всі трималися, хоча вже недужі; пополудне, де хто був, там лишився, бо не міг піднятися. Почалась справжня буря, яка нас не покидала до середи в вечір. Я і пані Тешнер були кожде в своїй кої. Решта лежала покотом на підлозі, в шалюпі. Капітан зачинив двері від шалюпи, щоби до нас не входила вода. Та дарма: хвилі вдаряли через верх з такою силою, що ніщо не могло перед ними устоятися, а до середини вливалось щораз більше води, чи то через двері чи то через вікна по боках, які хвиля збила і зробила собі в пуклині щілину і туди вдиралася до середини. По якімсь часі коци, подушки, все — було мокре. Море шаліло. Лодкою підкидувало так, що ми не могли лежати. Ті що лежали на долині, счепилися всі руками, щоби спільними силами утриматися на підлозі, та щоби не розбити собі голови. Що наступить хвилина спокою, то за мент з тим більшою силою вдаряє нова хвиля. В лодці зачало все тріщати: щогла, кожна дощина, кожна шрубка почали скрипіти, залізне окуття довкола лодки гнулося, звеніло та лопотіло як якась елястична тоненька бляшка в дужих руках. Що мить здавалось нам, що тріснє споєння і скільки разів, у хвилині спокою почули ми який хлюпіт води, то не знали, чи той хлюпіт доходить нас з надвору, чи вже вода дістається через щілини до середини і промовляє до нас уже внутрі своєю страшною мовою, яка не знає жадного помилування. Шалюпа зверху була покрита масивною бляхою. Однак були части і з дерев'яних дощинок. Ті вже звільнилися в своїм споєнню і вода зверху почала дійсно продиратись до середини дрібними краплями: саме над моєю головою. Але вода страшна лише внизу, зверху ні. На верху по бляcі били залізні колісцята, через які переходили вітрильні линви, з такою силою, що ми не могли ніяк витримати того ломоту і обвязували та ховали вуха. Море шумить, гуде, стогне, реве, хвилі то лопотять, то скавулять, то стогнуть і войкають, а серед того тріск, ломіт, скрегіт, скрипіння лодки... Усього цього як слід у словах виразити я не є всилі, здається мова і слів не має. Це треба пережити, а цього я не бажаю навіть свому найбільшому ворогові. Часами здавалося, що море кличе кожного з нас по імені; якийсь несамовитий стогін і зойк, як хрипіння різаної, але ще живої людини, щось, що виходить поза сферу людської нормальної уяви. І в цій розбурханій стихії девять сердець живих, а кожне зі своїми гадками і своїми почуваннями...

Так ми напів-живі, перебули ніч з понеділка на вівторок, вівторок, і ніч з вівтірка на середу. З початку ми що хвилини надіялися, що прецінь чейже наступить зміна а капітан як умів так до нас промовляв, потішав та успокоював нас. Найбільше кляв. І таке крепке слово з проклоном в сторону розбурханих хвиль більше нас оживляло, як найкраще видумані слова потіхи, бо воно дало нам відчути, що ми живемо і що в нас є сила.

Про вміле кермування лодкою не могло бути й балачки. Ніхто не був у силі упертися вітрові і хвилям. Діло було лише в тім, щоби по змозі утримати лодку на поверхні води; а вже байдуже, куди вона пливе, тим більше, що ми не знали, де ми є, а тим самим і не знали, куди нам добре плисти.

Буря тимчасом все вгавала, тільки шаліла щораз більше. Остання ніч, з вівтірка на середу, була найстрашнійша. Ранійше то ще зрідка годи кинули до себе якесь слово, а тепер вже у нас і на це не стало сили. Зрештою серед того реву та клекотіння хвиль, тріску щогли і шарпання вітром вітрил не можна було й чути слова. Десь так серед ночі — хто тоді годен означити час по годиннику? — вітер розірвав наверху головне вітрило. Нема ради. Останки сил добули ми з себе і почали спільними зусилями спускати вітрило вниз, щоби вратувати те, що можна *). Линви напучнявіли і не переходили по означенім для них в щоглі рівці. Руками, ногами а навіть зубами тягнули ми їх вниз і вкінці стягнули. Другий керманич був незвичайно сильний мущина, хоча в часі війни дістав був постріл у жолудок і перейшов тяжку операцію. Лише ми впоралися з тою роботою і поховалися до шалюпи, аж тут вітер роздер знову друге, побічне вітрило, а рівночасно другий кер-

*) Стягання вітрил перед вітром називається в мариарській мові „Segel reffen“.

12. січня п. р. при нагоді вручування Міністерству рільництва меморіялу. Отже негайно по повороті делегації Товариство через окремих до цієї цїли визначених відпоручників Головної Ради предложило всім трьом східно-галицьким Воєвідствам домагання, допущення „Сільського Господаря" і кооперативних українських організацій до участи в акції доставн насіння ярих збіж для рільників, оферуючи в тім напрямі свою зовсім безінтересовну помічь, подібно, як зовсім безінтересовно співділало Товариство при минулорічній осінній акції допомоговій. Заразом предложило Товариство через своїх відпоручників способи доцільного і успішного переведення наміченої державної засівової допомоги в хосен українського рільничого населення і окремим комунікатом з 16. січня п. р. візвала Головна Рада філії Товариства і весь загал українського рільничого населення до співучасти в акції засівовій на місцях.

Домагання, предложені через відпоручників Товариства поодиноким воєвідствам, торкалися головних основ доцільного переведення наміченої засівової акції і обнимали:

1) Щоби до співділання допустити в склад воєвідських повітових і громадських комітетів засівових делегатів „Сільського Господаря" процентово до числа українського населення даної території;

2) Щоби технічну часть акції передано „Центросоюзові", Союзові кооперативних Союзів у Львові і обєднаних у ньому повітових Союзів Кооператив, а саме: „Центросоюзові" як торговельному синдикатові „Сільського Господаря" відносно закупів поза Галичиною, а його союзним кооперативам відносно закупів в їх районах;

3) Щоби розділ, забезпечення і стягання уділених кредитів передати кооперативам;

4) Щоби воєвідства з одержаних квот виплатили негайно до рук „Центросоюза" або відносного Повітового Союза Кооператив, чи пак повітовим кооперативам, де нема Повітового Союза, відповідні завдатки на закупно насіння, тому, що ціни збіжа з кождим днем незвичайно зростали і вкінці;

5) Щоби осередком закупів збіжа був Львів, де є осідок біржі і осідок торговельного синдикату „Сільського Господаря".

Стоячи на платформі вищезаведених домагань Головної Ради Товариства делегати відбули ряд конференцій, пертрактацій і спільних засідань на Воєвідських Комітетах Засівових, в результатом цього всього нині ось який є фактичний стан:

Поодинокі воєводи приступили до ведення засівової акції, як акції наскрізь урядової в далеко йдучою компетенцією Повітових Комітетів Засівових. Міністерство рільництва поручило Воєвідствам переведення засівної акції під особистою відповідальністю воєводів з тим, що до дня 1. мая 1925 р. мають вони предложити Міністерству рільництва вирахування з розділу кредитів. Передаючи акцію воєводам, Міністерство рільництва не видало ніяких розпорядків дотично складу воєвідських, повітових (старостинських) і громадських комітетів засівових. Воєводи одержали повну автономію і вільну руку, чи акцію кредитову переводити в натурі (в збіжу), чи в грошах. З кредитів на допомогу весняним засівам призначило Міністерство рільництва на львівське Воєвідство 1,625.000 золотих, на тернопільське Воєвідство 1,062.500 зл. і на станиславівське Воєвідство рівнож 1,062.500 зл.

Маючи — як вище сказано — повну автономію в переведенні засівової допомоги, поодинокі воєводи не ждучи на покликання воєвідських засівових комітетів, завдалегідь візвали підчинених собі старостів до підготівки розділу припадаючих на відносні повіти кредитів в той спосіб, що кредити розділювати мають старостинські комітети під проводом старостів, що в склад цих старостинських комітетів мають входити: 2 представники великої земельної посілости (в тім один представник посесорів) і 2 представники меншої власности, з тих один польської а другий української національности. За кредит можуть старатися всі господарі — — без огляду на величину господарства — які не мають власного насіння ярих збіж і не є в можности з власних фондів насіння ті набути. Кождий з господарів має внести до староства окреме подання, а на забезпечення уділеної позички господарі мають вложити або солідарне зобовязання довжне, підписане через всіх, яким уділено позику, або векслі від поодиноких господарів з підписами двох ручителів. В розпорядках воєводів поминено зовсім справу покликування громадських засівових комітетів як зовсім зайвих супроти того, що кредити уділюють повітові комітети.

(Докінчення буде.)

манич мельдує капітанові, що керма виступила зі свого корита. Почав капітан як міг, направляти і якось удалося йому привернути керму до давнього стану. У хвилині, коли лодку випустимо з рук, катастрофа неминуча.

Все пішло на свої місця, капітан до своєї кої. При кермі лишився другий керманич. Ми втратили надію. Вода вдиралася впер-то до середини щораз більше. Стогону і гудіння ми вже й не чули і збайдужіли і чекали кінця. Кожний занятий своїми гадками. Кожний згадував те, що мав там на суші найдорожшого, щоби з тим бодай у гадці попрощатися, заки вкриють його хвилі. Лежу я в своїй кої; серце почало мені перший раз у житті битись. Все, все, що я досі пережив, передумав, відчув, все це тепер стало лише одним моментом, без ваги, без значіння і стане незабавком жертвою моря. Скільки змагань у житті, терпіння, болю, радощів — та все це виділося мені як якийсь сон з тамтого світа, а правдива дійсність ось тут: маєстатична стихія, безмежне небо над мною, під мною безодня. Десь там далеко, далеко на тамтім світі є люде, вони живуть так само, як я досі жив з життєвими дрібничками, але що мені до них? Чи я їх ще побачу?

(Продовження буде.)

З французької політики.

Нова опозиція проти Ерріо.

Не так давно зорґанізував у Франції примушений до уступлення президент республики Мільран опозиційну партію проти уряду Ерріо і пануючої політики під назвою „національно - республиканської Ліги", а вже повстала нова опозиційна партія, цим разом суто католицька. Зветься вона „національно-католицька федерація". На чолі її став ген. Кастельно, герой недавної війни. До часу створення федерації був він у французькому парляменті членом католицької Франції. У своїй промові на зборах федерації Кастельно заявив, що федерація обєднює в собі 1,000.000 католиків. Всі католики Французи мусять, на його думку, обєднатися для безпощадної боротьби з протирелігійними фанатиками тим більше, що побіда католиків є цілком можлива. Свого часу дух католицизму відніс побіду навіть над противниками такого калібру як Бісмарк.

Метою нової партії є: збереження французького дипльоматичного заступництва при Ватикані, свобода духових орденів, свобода навчання та збереження обітниць даних Францією свого часу Альзації та Льотаринґії з нагоди їхнього приєднання до неї. Партія рішила взяти активну участь у сьогорічних громадських та департаменських виборах, що матимуть безперечно першорядне значіння, далеко більше від того, яке мали звичайно, бо викажуть, наскільки змінилися французькі політичні настрої та наскільки уряд і політика Ерріо ще популярні у Франції.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу" — зробить це негайно, бо инакше не буде поміщений у виказі коляди на „Рідну Школу", який Головна Управа УПТ-ва на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Секція „Рідна Школа" УПТ-ва. Ринок 10. II. пов.

Міжнародній Конґрес

у справі реформи карної системи та вязниць.

В серпні цього року збереться в Льондоні Міжнародній Конгрес, присвячений реформі карного права, а зокрема реформі вязничої системи (la science pénitentiaire). Перший цього роду конгрес мав місце в 1872 р. також у Льондоні і від цього часу відбувались ці конгреси з правила що 5 літ у ріжних столичних містах Европи та у Вашингтоні. Від того часу датується постійна організація, яка поставила своїм завданням реформу метод карання провин. Називається вона Міжнародньою Комісією Вязниць, та має своє центральне бюро в Женеві. Цьогорічний конґрес має з огляду на 50-літній час істнування організації уважатися ювилейним та сподіваються, що на ньому зїдуться усі держави та нації. Програма нарад має обіймати такі питання незвичайно важні, з обсягу криміналістики: 1) Індивідуалізація кари; значить непримінювання кари шаблоново, а при як найбільшій увазі на психічний та фізичний стан злочинця; 2) Питання так званої обмеженої відповідальности, яке до нині являється ще зовсім новим у нашім карнім праві; 3) Заведення так званих психічних лабораторій у вязницях; 4) Примінення умовного засудження, і то як при малих, так і великих злочинах;

5) Клясифікація та спосіб зайняття вязнів;

6) Нагляд над особами, які були умовно засуджені або умовно звільнені від кари;

7) Вкінці одно з найбільших та найважніших питань кримінольогії, а саме превенція, себто питання про те, щоби всі засоби, способи та шляхи, якими держава та суспільство повинні запобігати злочинам; не допускати вже у самім зародку до творення кримінальних типів. Сюди належить співділання держави і суспільства в опіці над покиненими або занедбаними дітьми (l'enfance abandonnée); спеціяльне трактування в окремих, до цього призначених школах злочинних та з нахилом до злочинства дітей (l'enfance coupable et délinquante), утворення окремих судів над дітьми, за прикладом деяких держав в Америці; безумовне відділення молодечих злочинців від старших.

Як бачимо, програма нарад незвичайно обширна і цікава. Як із цього огляду, так і тому, що на цім конгресі будуть без сумніву заступлені всі культурні нації світа — уважаю, що і ми повинні заздалегідь подбати про те, щоби бодай двох наших представників могло взяти в ньому участь. Крім цього повинні би щодо цієї справи порозумітись наші університети, в Празі

Д-р Ярослав Олесницький.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Український університет.

„Слово польске" звідомляє: Мін. Тугут підчас дводенного побуту в Кракові конферував із політиками табору станчиків головно в справі утворення українського університету.

Наддунайська федерація?

Між 15. і 20. III. ц. р. буде в Букарешті конференція малої антанти. Головною справою порядку нарад конференції має бути наддунайська федерація. М. антанта займе, мабуть, противне становище до цього проекту, бо і Югославія і Чехословаччина є проти економічної злуки з Австрією. Заразом Румунія хоче обговорити на конференції агітацію Габсбурґів на Мадярщині.

Красін їде до Парижа.

Підчас останнього побуту в Петрограді Красін заявив, що небаром поїде зі знавцями до Парижа для розглянення справи царських довгів і предложення французькому урядові радянських контрпропозицій. СРСР. відкидає визнання царських довгів, але готов з великими групами власників російських вартісних паперів заключити договір для значного зменшення суми довгів. Так зменшені довги сплатилося би на основі великого довгореченцевого кредиту.

Кандидат на каліфа.

„Ле Журналь" довідується з Каїра, що група впливових египетських музулманів рішилась висунути на загальнім музулманськім конґресі кандидатуру Абдула Керіма на становище каліфа.

Анґлія не висилає амбасадора до Москви.

Відповідаючи в палаті громад на запит, Чемберлен заявив, що англ. уряд не вишле свого амбасадора до Москви в теперішніх умовинах. Мін. пригадав, що в промові, виголошеній в жовтні м. р. зазначив був, що не думає, щоби наспіла вже хвиля робити нові заходи, але треба пильно стежити положення і поступати залежно від подій.

Бій з диверсантами.

В районі села Кривознаки вілейського повіта 19. ц. м. патруль корпусу охорони границі звела збройний бій з диверсійною ватагою в силі 30 чол. Диверсанти були озброєні в кріси, ручні гранати і 1 скоростріл. Напад відперли.

Протест фабрикантів зброї.

Власники приватних фабрик зброї Англії, Франції, Бельгії, Еспанії й Італії на зїзді в Парижі запротестували проти політики Союза Народів, яка змагає до заборони виробу і торговлі зброєю і доставів для загр. армій. В резолюції звертають делегати увагу, що краї, які належать до С. Н. не могтимуть виробляти зброї, а краї, які не належать до С. Н. не вводять обмеження виробу зброї. Зїзд звертає увагу С. Н. на евентуальні наслідки такого стану річей.

НОВИНКИ.

— По весні — зима. Здається, що календарський порядок пор року прийдеться змінити, хоч би воно було й не під смак людям із консервативними поглядами та сліпим прихильникам традиції. Була в нас тиждень тому весна така, що всі шануючі себе газетні новинкарі вважали своїм обовязком святочно сповістити читачів про факт революції в природі. Минуло кілька днів — і завело во Львові морозним вітром. Викручені тротуари й зірвані вулиці, яких ще у неділю ранком заливав не зовсім симпатичний псевдовесняний дощ, — стали під вечір вдячним тереном для гімнастичних вправ нещасних міщухів при чому декому не обійшлось від допомоги з боку ратункової стації. Мабуть зима розгнівалась на легкодушний поспіх крамничників, що вже прикрашували виставочні вікна у весняні шмаття, і показала себе у всій своїй гнівній величі. Та її цьогорічна амбіція якась квола і воображна зима „не витримала характеру" і в момент писання цих радків на вулицях знову калюжі води, тече з дахів і злобно підсміхується сонце. Чи не готується зима до гостинних виступів — у квітні, або може, чого доброго, чи не йде вже за зимою — літо?!...

— Великий політичний процес у Львові. Карна розправа проти б. полк. СС. інж. Андрія Мельника і тов. визначена на день 9. березня (марта) 1925, 9 год. рано. Предсідником буде надрадник Мараво, обвинувачує Ляндау-Ланевскі. Боронять: д-р Михайло Волошин, д-р Лев Ганкевич, д-р Степан Шухевич, д-р Семен Шевчук, д-р Степан Біляк, д-р Мирітчак Олекса, д-р Володимир Загайкевич з Перемишля і д-р Іван Блажкевич з Дрогобича, а дальше д-р Макс Левицький і д-р Іван Волошин зі Львова. Розправа буде по всій імовірности тайною.

— Ільків не одержав парохії в станиславівській дієцезії. Недавно обійшла всю галицьку пресу подана „Українською Радою" вістка, немовто відомий хлібоїдський ватажок Ільків одержав парохію в станиславівській дієцезії, а саме в околиці Нижнева над Дністром. На основі достовірних інформацій з відповідальних кол уважаємо своїм обовязком зазначити, що ця вістка не відповідає дійсности. Кс. Ільків не належить до звязку станиславівської дієцезії і не тільки не одержав, але й не міг одержати там ніякої парохії. Кс. Ільків належить до львівської архідієцезії, в якій свого часу його суспендовано. Приходиться жаліти, що деякі органи прилюдної опінії так необачно розпускають неправдиві поголоски і на їх основі роблять неоправдані декорри та фальшиві висновки.

— Червоні прапори на деревах. Цікаво обходили день смерти Леніна його визнавці в Галичині. В кількох селах дрогобицького повіту, а головно в бориславському басейні в роковини смерти Леніна (21. січня) появилися на верхах дерев, дзвіниць та на вежах будинків червоні прапори. На будинках нафтових підприємств і на віллах нафтових „королів" красувалися картки з портретом померлого комуністичного вождя. Є це signum temporis, знак, який промовчала польська преса.

— „На варті". З бібліографічної замітки у вчерашньому числі „Діла" ш. читачі вже знають пропозицію на Волині (у Володимирі Вол.) перших двох випусків невеличкого журнальчика „На варті", якого підтитул правильно каже, що це „незалежний орган українського культурного і церковного відродження". На той новий періодичний двохтижневик варто звернути пильнійшу увагу й віднестись до нього зі загальною широю симпатією. Річ у тім, що „На варті" є першим на українських землях в межах Польщі часописом, який поклав собі за завдання систематичну боротьбу за розмосковлення православної церкви на українських етнографічних землях, проти московської церковної православної єрархії в Польщі та проти політики департаменту віроісповідань у Варшаві. „На варті" бореться за принціпи поставлені в основу української православної Автокеф. Церкви на Наддніпр. Україні. Живий різнородний зміст часопису вкупі з високою ідейністю та глибоким патріотизмом, яким овіяні його статті, повинні запевнити йому найкращий розвиток. Редактором-видавцем є відомий волинський діяч д-р А. Річицький.

— Недоля артиста В. Авраменка. Всі памятаємо, що ще в грудні 1923 р., танцюючи на николаївському вечорі в користь Української Захоронки у Львові, скрутив собі так нещасливо ногу, що цілі місяці пролежав у шпиталі. Ледве трохи підлікувавсь — заборонено йому, як шкідливому „чужинцеві", дальший побут у межах Польщі, і він мусів їхати до Чехословаччини. В. Авраменко вже давно мріяв про добування фахової балетової освіти за кордоном, а не виїжджав туди раніще тому, бо не дозволяли йому на це матеріяльні відносини, а також тому, що він не хотів кидати неодночасно основані ним школи по ріжних містах Галичини й Волині, а одночасно хотів доповнити свою збірку танкового матеріялу на Гуцульщині. Здавалось би, що опинившись примусово на ЧСР, Авраменко зможе швидше посвятитись науці. Та брак всяких грошевих засобів примусив його знову заробляти танком на хліб: він організував школу українського танку в Юзефівському таборі, приготовляв низку гостинних виступів українського нац. балету по ріжних містах ЧСР. І сам вже з великим успіхом виступав публично в Празі. Але видно недоля переслідує талановитого нашого земляка: Не вилічивши як слід ноги ще з попередньої, згаданої вище, нещасливої пригоди, він підпав 19. XII. 1924 р. знову нещасливому випадкові і ще дужче завредив на ту саму ногу. Заходом проф. Д. Антоновичеві перевезено артиста до Праги, а Допомоговий Комітет, який заопікувався артистом, рад би допомогти йому як у лікуванню ноги, так і підготові до вступу на осінь 1925 р. до балетової школи в Мілані. Одначе комітет не розпоряджає ніякими власними грішми, а нинішня українська еміграція теж не в силі допомогти артистові. І тому В. Авраменко звертається за допомогою до краєвого громадянства. Він вважатиме гроші, які отримає, своїм боргом, якого при першій нагоді поверне „Рідній Школі". Адреса для жертводавців: CsK. Praha — Vinohrady, ul. Brandlova c. 12. Damid Aleksandrowyc, pro p. V. Avramenka.

— Новий провокатор. В снятинському і коломийському повіті крутиться від певного часу якесь підозріле індивідуум, що зве себе Гроссер (Grosser) Гаврило, мабуть б. російський поліцайник. Він представляє себе висланником італійського комуніста Серратті, звертається головно до селян і пропонує їм гроші на якісь неозначені цілі. Остерігаємо перед цим типом і радимо пильно стежити за дальшими таємними його махінаціями.

— В погоні за душами. Під таким заголовком містить холмське „Наше Життя" слідуючу замітку: По Підляшу та Поліссю увихається якийсь ксьондз іменем Буржуа, родом Француз. З доручення польського епископа Пржездзєцкого заводить унію. Покищо йде йому важко. Довідуємося, що в Любліні заложено спеціяльну світську школу імени блаж. Боболі (колєґіюм Боболянум), яку мають проходити ксьондзи, що будуть допомагати ксьондзу Буржуа і єзуїтам. Це є школа т. зв. біритуалістів (біритуалізм—це подвійна обрядовість). Такі ксьондзи відправляють у себе по тиво латинські богослуження, а для вірних східного обряду по славянськи.

Зі спорту.

Вісти з Українського Спортового Союза.

Український Союз копаного мяча.

Дня 20. лютого п. р. відбулися конституючі збори Українського Союза копаного мяча. Взиваються всі львівські і провінціональні клюби, які ще не зголосили свого приступлення до Українського Союза копаного мяча, негайно зробити це. Всі клюби предложать до дня 15. березня п. р. невідклично реєстрацію своїх грачів з слідуючими рубриками: а) Імя і назвисько б) місце уродження і дата, в) заняття.

Зазначуємо, що клюби, які не виконають цих постанов, не будуть допущені до змагань міжклюбових і за мистецтво. Списи грачів потрібні для встановлення леґітимацій і для зніжкових знижок.

Колеґія суддів копаного мяча та легкої атлетики. Дня 26. ц. м. в четвер о год. 5·30 у вечір в домівлі „Зорі" вул. Вірменська 25. I. пов. розпічнеться Курс суддів копаного мяча та легкої атлетики. Бажаючі брати участь в курсах зголоситься тогож дня — також. Пізнійші зголошення не будуть прийняті на увагу. Всі письма до Українського Союзу копаного мяча та судейської колеґії слати на адресу Український спортовий Союз Руська 20.

Важко-атлетичні змагання за мистецтво V. Запорожських Ігрищ. Приготуваннями до важкоатлетичних змагань за мистецтво, які відбудуться в березні ц. р., займається відомий атлет І. Воланець, який приїхав на сталий побут до Львова.

Відозви й комунікати.

Орґанізуймо торговельні курси.

ВІДОЗВА.

Хто стежить за теперішними відносинами серед нашої суспільности, ствердить, що багато нашої інтеліґенції мається задля недостачі місць. Наг виглядів на скору поправу нема, бо найновійші вісти заповідають, що число безробітних ще збільшиться. Ревізія горожанства в Чехословаччині, безпастанна редукція по урядах, мала скількість рідних установ, які приймали би своїх до праці, загальний застій на промисловім і торговельнім полі, неплатність обороту та звужения поля збуту збільшують подачу праці, а поменшують попит за нею. До того причиняється обставина, що з причини змагань заведення целібату духовенства зверх 200 питомців жде на якесь заняття.

Чимало ще діяльних службовців сторонить від пекучих суспільних справ з острахи перед утратою шматка хліба; інші заживені між чужих, гублються. Нові розпорядки польської держави, щодо шкільництва зменшують змогу впливати на виховання наших дітей.

Всі ці прояви стали пекучою справою для нашої суспільности, питанням про нашу життєздатність. Одним з засобів самооборони являється основування торговельно-промислової комісії при УПТ-ві, яка влаштовує промислові курси, веде ними науку, приміщує безробітних. До фахових зайнять вибрано окремого референта.

В тій цілі звертається Комісія до всіх Установ, свідомих одиниць суспільности і шкіл УПТ-ва (як народні і середні школи, гімназії, семинарі) з завізом до співпраці. Отсим просить подати їй до відома:

1) Де і які ще курси належало би завести?
2) Де і які варстати можна провадити?
3) Де треба уладити приготовляючі курси для збірної науки дітей?
4) В якім обсязі має бути подавана наука?
5) Запотребування фахових людей і вказати для якого фаху?
6) Адреси людей, які обняли би провід ново-заснованих Установ?

Кождий, кому лежить добро народа на серці, повинен дати вичерпуючі відповіди на поставлені питання, додаючи практичні уваги, щодо місця, осіб та обставин майбутньої установи.

При спільній плановій праці станемо собі близькими, познаємо свої здібности, усунемо недостачі, пізнаємо вагу свого завдання, якого метою — стануть своїм паном і слугою.

Торговельно-Промислова Комісія УПТ-ва у Львові, Ринок ч. 10|II.

Білецька Марія вр. *Федорчак Теодор* вр.
голова. секретар.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

✝ Посмертні згадки.

Анна з Цибичів Бородайкевич померла по короткій недузі в Монастириськах дня 8. лютого 1925 р. Покійна, женщина незвичайних прикмет характеру і високого патріотизму, овдовівши в молодім віці посвятилася вповні для останніх сиріт і виховала їх на добрих дітей України. З них Ольга вийшла замуж за бувшого начальника податкового уряду в Монастириськах Теофіля Вітошинського (помер в осени 1919 р. на пятнистий тиф у Камянці Подільськім), Марія замужна за Володимиром Левіцовичем в Копанці коло Калуша, про яких мартирольогію згадується у I. т. „Кровавої Книги". Олена замужна за надзорним секретарем у Відні Антоном Вітошинським, бувшим шефом військового законодавства У. Н. Р. в Києві. Син Володимир помер на еміґрації в Америці а наймолодша донька Наталка померла в осени 1919 р. на пятнистий тиф у Камянці подільськім.

Похорони відбулися 11. лютого 1925 р. при дуже численній участи громадянства. Рідна земля, яку так щиро любила і боронила, нехай їй буде пером. В. і. П.

Дня 12 ц. м. відпровадили на вічний спочинок кинені долею в Німеччину члени б. Української Галицької Армії свойого товариша, **сотника У. Г. А. Едварда Ґеніґа.**

Покійний, родом Німець, прийшов на світ у Відні. Активним старшиною служив в австро-угорській армії, в 15 п. драгунів, поки в 1918 р. вступив до У. Г. А. З нашою славетньою армією, завжди бодрий і веселий, перебув усі бої, долю й недолю визвольної війни був під Києвом і вкінці, разом з групою ген. Краєвського, перейшов в 1920 р. до ЧСР.

Рік тому Покійний переїхав з ЧСР. до м. Ґерліц на Нім. Шлеську. За заходами Тов-а Українських Збігців у Німеччині, якого Покійний був заступником голови, він отримав посаду прокуриста суконної фабрики в Мойсіб. Ґерліц. Помер цілком несподівано, в силі віку, на удар серця — у рамєнах своєї нареченої. До останніх днів життя брав живу участь у публичній праці для добра українського народу, якому віддався щиро, ніким непримушений, тілом і душею, і для якого працював не за страх, а за совість. Відзначався правдивим і чесним характером.

У похоронах взяли участь б. члени У. Г. А., старший бурмістр міста Ґерліц і Мойса, відпоручник німецького військового куратория і відпоручники ріжних німецьких організацій. Домовину несли робітники фабрики, де працював Покійний, як рівнож члени У. Г. А. Римо-кат. парох у надгробній промові згадав про українську національну боротьбу і зазначив, що Німці повинні бачити в нас приятелів. Від імени Товариші Покійного та Українська Громада в Німеччині попрощав Покійного теплими словами та подякував чужинцям за участь у похороні голова Комітету Українських Збігців у Німеччині, пор. Ковальчук-Ковальський.

Земля Йому Пером!

ОПОВІСТКИ.

Український Театр під дир. І. Когутяка.
Гоймалів саля Просвіти.
Середа 25. II. „Хата за селом".
Четвер 26. II. „Чорна Зуляйка".
Пятниця 27. II. „Нечуваний романс". 3-3

Український Наддніпрянський театр під дир. О. Мітинич грає тепер у Золочеві в салі Касина.
У четвер 26. „В'Я".
У пятницю 27. „Уріель-Акоста".
У неділю 29. „Воскресення". 1—1

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У середу 25. II. м. Станиславів.
У четвер 26. II. м. Станиславів.
У суботу 28. II. м. Городенка.
У неділю 1. III. м. Городенка.
У понеділок 2 III. м. Коломия.
У вівторок 3. III. м. Коломия. 1230 3-3

Українське Лікарське Товариство у Львові повідомляє, що на Звичайних Загальних Зборах вибрано слідуючий Виділ:
Д-р М. Музика, голова.
Д-р М. Вахнянин, містоголова.
Д-р Л. Максимонько, секретар.
Д-р В. Кашубинський, касієр.
Д-р О. Пелех, господар.
Заступники виділових:
Д-р О. Гробельний.
Д-р Б. Питлик.
Контрольна Комісія:
Д-р І. Куровець.
Д-р І Гриневецький.

Надто Загальні Збори ухвалили на біжучий рік: вписове 2 зол., місячна вкладка для практикуючих лікарів 3 зол., для не практикуючих 1 зол.

ЗА ВИДІЛ:
Д-р Музика, голова. *Д-р Максимонько*, секретар.

Кружок У. П. Т. в Яворові складає отсим найщирійшу подяку Вп. п. Олексі Малиновському за 5 ам. дол. замість букету своїй дружині Вп. п. Ружицькій Стефі, а Вп. п. Ружицькій за 56 зол., які зібрала на весіллі в Жукові, пов. Золочів.
1453 1—1

На „Рідну Школу" зложив Хв. „Союз Українок" в Бориславі 81·50 зол., як збірку, уладжену на своїх вечерницях замісць цвітів. Вп. Жертводавцям щира подяка
Головна Управа У. П. Т. 1450 1—1

Дрібні оголошення.

До товариства малій родині на селі, в горах, бажана інтеліґентна, молода женщина, з хлопчиком, або дівчинкою від 5—10 літ. Ласкаві зголошення приймає Адміністрація під „Товариство". 1443 3-3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає О. Костик.
З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.